

[POWICHRZYĆ *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (jak w po-).

praet 3 *sg m* powichrzył. \diamond 3 *pl m pers* powichrz(e)li.

Sł stp, Cn brak, Linde poza tym XVIII w.: powichrzyć się.

Pogmatwać, wprowadzić zamęt:

powichrzyć między kim: GilPos 18 *cf Szereg*.

Zwrot: »[komu] głowy i rozумы powichrzyć«: Boć zaprawdę zli á niepobożni ludzie/ ktorzy fie byli w kościoł Pánłki ták chytrze wkrádli/ że [...] zá Doktory y zá ludzi, náuczone łą poczytáni/ y zoftáwiłszy po łobie bárzo wiele pífmá ták ludziom głowy y rozумы powichrzeli/ że my ludzie dzisieyſzego ſwiátá gdy nánie nápadniemy/ tedy czytáiąc pífmá ich áni im rozumiemy/ áni wiemy ku ktoremu tu końcowi nápiſane łą. *KrowObraz* B4.

Szereg: »pomętlować, powichrzyć«: nieprzyiaciel zbáwienia ludzkiego [...] / iáko y dziś między záwiedzionymi Krześciány pomętlował/ powichrzył/ thák że nie máłz początku áni końcá drogi v nich otrzymánia pewnego grzechow odpufzczenia/ wſpráwiedliwienia/ y żywotá wiecznego. *GilPos* 18 (*Linde*).

Synonimy cf POWICHLĄĆ.

Formacje współrdzenne cf WICHROWAĆ.

KW